

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 1. oktobra 1897.

List 39.

Okrožnica papeža Leona XIII. o rožnem vencu.

Častiti bratje, pozdrav in apostolski blagoslov.

Kolike cene za javne in zasebne koristi je, da se češčenje preblazene device Marije neprenehoma goji in razširja od dne do dne z večjo vnemo, lahko spozna vsakdo, ako se ozira na vzvišeno stopinjo dostojanstva in slave, katero je Bog odločil za Marijo.

Od vekomaj je Bog Marijo izvolil za Mater Besede, ki je imela odeti se v človeško telo. Zato jo je tako odlikoval mej vsemi v trojnem redu narave, milosti in slave, kakor cerkev s popolno pravico obrača nanjo nastopne besede: Prišla sem iz ust Najvišjega, prvorojena pred vsemi stvarmi. (Sirah. 24. 5.) Ko se je pričel tek stoletij in so začetniki človeškega rodu padli v greh in ko so bili vsi potomci zaznamovani z istim madežem, bila je Marija določena kot zastava za zopetno ustanovitev miru in odrešenja.

Sin jedinec Boga odlikoval je presveto Mater z izredno častjo.

Tekom svojega skritega življenja je privzel Devico kot pomočnico pri dveh prvih čudežih, ktera je izvršil: čudo milosti, vsled kterega se je stresel sin Elizabete v njenem telesu, ko jo je pozdravila Marija, in čudo v naravi, po kterem je Jezus premenil vodo v vino na ženitnini v Kani. In ko je na koncu svojega javnega življenja Kristus vstanovil novo zavezo, ki je morala biti zaznamovana z njegovo presveto krvjo, izročil je presveto Devico apostolu ljubljencu s predragimi besedami: Glej, tvoja mati! (Jan. 19, 27.)

Mi pa, ki, dasi nevredni, tukaj za zemlji predstavljamo Sina božjega, nikdar ne prenehamo proslavljati časti take Matere, dokler bo zadnja iskra življenja tlela v našem srcu.

Ker čutimo, da ta doba ne more biti več dolga vsled naše visoke starosti, si ne moremo kaj, da ne bi spominjali vseh svojih bratov v Jezusu Kristusu in vsacega posebe na poslednje besede, ktere je On pripet na križ zapustil kot svojo oporoko: Glej, vaša mati!

Mi menimo, da so naše želje izpolnjene, ako imajo naši opomini tak vspeli, da nima noben vernik nič bolj pri srcu, nič dražjega, nego češčenje Marije, in če sme vsak kristjan sebi prisvajati besede sv. Janeza, ktere je zapisal sam o sebi: In od tiste dobe jo je učenec k sebi vzel. (Jan. 19, 27.)

Ob bližajočem se mesecu oktobru, častiti bratje, nismo hoteli, da bi tudi to leto Vam ne pisali; mi Vas z nova opominjamo z vso mogočo iskrenostjo, naj si vsak izmed Vas prizadeva z molitvijo sv. rožnega venca pridobi milostij za-se in za vojskujočo se cerkev. Zdi se, da se ta način molitve po previdnosti božji koncem sedanjega stoletja tako čudovito razširja, da se pojemačja pobožnost vernikov znova poživlja: to spričujejo vzlasti znamenita in sloveča svetišča zgrajena v čast Materi božji.

Tej božji Materi donašali smo cvetke v mesecu majniku, sedaj pa v oktobru, v mesecu sadov, želimo, da ga preživimo s tem, da Marijo s prav posebno pobožnostjo in iskrenostjo častimo. Spodobi se res, da ste te dve dobi posevečeni Njej, ki pravi sama o sebi: Moji cvetovi so sadovi časti in kreposti. (Sirah. 24, 23.)

Skupne osnovne vezi, po katerih ljudje hrepene po naravi, niso bile morda nikoli tako zrahljane, kakor v naših časih in nikoli tako splošno in s toliko živo vnemo iskane. Nikdo bi ne imel vzroka žalovati, ako bi slabotna človeška narava, plemenita sicer sama na sebi, ne zapustila kedaj svojega namena ter se nagnila k slabemu.

Toda, mi vidimo, kako se zjedinjujejo v zvezo razne vrste hudobnih ljudij, ki zbirajo svoje sile „proti Gospodu in njegovemu Kristusu.“ Ps. 2, 2.)

A tudi med katoličani smemo reči, in to je naša tolažba, se bolj cenijo pobožne družbe, nego poprej in ki so tako številne v cerkvi, kakor so vezi ljubezni ter kakor v nekem skupnem bivališču združujejo vse vernike s takim namenom, da se opravičeno smejo imenovati in so tudi v resnici — bratje.

Nasprotno pa, ako se zatre krščanska ljubezn, se nikdo ne sme ponašati s tem imenom, nikdo s to jedinstvo. To je že Tertulijan krepko izrazil takole:

„Mi smo vaši bratje pravom nature, ker imamo isto matar, če tudi bi bili v kvar ljudij, ako ste slabi bratje. S toliko večjo pravico pa se imenujejo in so bratje oni, ki poznavajo jedinega Boga, ki imajo kot namen samo želje po svetosti, ki se približujejo, izvirajoči iz istega naročja nevednosti, s trudom do prave luči resnice.“

Razne so oblike, po katerih imajo katoličani navado, ustanavljati veleblagodejne družbe, o katerih govorimo. Tako imamo zveze, gospod. društva, družbe za posvečevanje praznikov, zavetišča za mladino, bratovščine in mnogo drugih lepih zvez z jednako plemenitimi nameni. Vendar pa so vse te naprave, dasi se po svojem imenu, obliki in po posebnem namenu zde nove, v resnici zelo stare. Gotovo je, da nahajamo v pričetku krščanstva družbe jednake vrste. V teku časa so bile seveda potrjene po pravilih, odlikovane po znamenjih, obdarovane s prednostmi, izročene češčenju v svetiščih, službe koristim duševnim ali telesnim, dobile so v teku časov razna imena.

Njih število se je v teku stoletij vedno množilo, tako da n. pr. v Italiji ni nobenega kraja, nobenega mesta, da, nobene župnije, kjer bi ne bilo nobene take družbe.

Prav častno mesto mej temi družbami pa mi dajemo tako zvani bratovščini presv. rožnega venca. Kajti, ako se oziramo na njen izvor, odlikuje se ta bratovščina med drugimi jednake vrste po svoji starosti, ker ima kot začetnika

sv. Dominika samega. Ako pomislimo na privilegije, ima jih kar moč najštevilnejših po dobroti in velikodušnosti naših prednikov.

Oblika, ali da se bolje izrazimo, duša te bratovščine je Marijin rožni venec, kterega važnost smo že večkrat prej natančno razložili. Toda vpliv in važnost rožnega venca, v kolikor se naklada kot dolžnost, naročena udom bratovščine, ki ji daje ime, sta prav posebnega ozira vredni. Vsakdo ve, kako potrebno je za vsacega človeka, da moli, ne da bi se morda mogli spremeniti sklepi božji, marveč kakor pravi sv. Gregor, ljudje proseč zaslužijo, prejeti to, kar je Bog vsegamogočni že pred veki odločil, da jim bo podeljeno. (Dialog. I. 8.) Sv. Avguštin zopet pravi: Kdor zna prav moliti, zna prav živeti. (In. Ps. 118.)

Toda molitve so tem bolj zmožne pridobiti pomoči iz nebes, kolikor bolj jih moli očitno, stanovitno in združeno veliko število vernikov, tako da vsi, ki molijo, napravijo en sam zbor.

To dokazujejo prav jasno besede iz djanja apostolov, kjer je rečeno, da so učenci Jezusovi, pričakujoč obljubljenega sv. Duha, vstrajali enega duha v molitvi. (Dj. ap. 1. 14.) Kdor tako moli, ne more, da ne bi dosegel sadov. In to se ravno godi z molitvijo sv. rožnega venca. Kakor duhovni, opravljajoč svoje duhovniške molitve, slave Boga javno, stanovitno in vspešno, tako so tudi v svoji vrsti neprestane in skupne molitve, ktere opravljajo bratovščinarji, moleč rožni venec, ali Marijin hvalospev, kakor to molitev imenujejo mnogi rimski papeži.

Ker imajo očitne molitve, kakor smo dejali, večjo ceno, nego zasebne, ter tudi večjo moč za uslišanje, je jasno, zakaj so cerkveni pisatelji imenovali bratovščino sv. rožnega venca „prosečo vojaško armado, zbrano po očetu Dominiku pod zastavo Matere božje,“ one Matere, katero sv. pismo in zgodovina cerkve pozdravlja kot one, ki je premagala hudobnega duha ter je obhajala zmagoslavje nad vsemi krivoverami.

Res družji Marijin rožni venec vernike, ki opravljajo to pobožnost, v skupno vez, podobno vezi, ki biva mej brati ali mej vojaki, zbranimi v istem šotoru. Tako je zbrana dobro vrejena in mogočna armada, ki je zmožna v bran se staviti notranjim in zunanjim sovražnikom.

Udom te bratovščine po vsej pravici veljajo besede sv. Ciprijana: Mi imamo očitno in skupno molitev in kedar mi molimo, ne molimo le za jednega, temveč za vse ljudi, zato, ker smo mi kot ljudstvo zbrani (De orat. domin.)

(Konec sledi.)

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

XXIV.

Moč presvetega Jezusovega imena.

Poseben zgled, kako se spolnuje obljuba Kristusova: Karkoli boste prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal, nam pripoveduje učeni Benedikt Fer, nandeg, ki je bil sam priča te dogodbe.

Mohamedan namreč, ki je po krščanskih sužnjih slisal veliko tolažljivega o Jezusovi veri, in je po milosti Gospodovi v sebi čutil nepremagljivo hrepenenje po spreobrnenju h krščanski veri, pobegne sredi iz Berberije, da bi v kakem portugalskem mestu dosegel svoj namen. Ali pot njegova je bila dolga in sila nevarna. Visoko na nebu je žarelo solnce in v nezerni puščavi, polni pekočega peska, po katerem je moral begun popotovati, ni bilo kar nič vode zaslediti; in ko je že dolgo trpel najhujšo žejo, pade naposled na razbeljen peščen kup, da bi ondi smrti dočakal. Sedaj se spomni, da je večkrat slišal od krščanskih sužnjev, da klicanje imena Jezusa pomaga tudi v najhujši sili. Poskusi torej, to ime, kar le mogoče, zaupljivo izgovoriti. In komaj to stori, že čuti (kakor je poznej sam večkrat pripovedoval in s prisego potrdil) jezik in grlo ohlajeno, pekoča suhota je zginila in moči so se mu zopet povrnila, da je z novim pogumom dalje popotoval. Ni dolgo trpelo, in tista pekoča žeja, tista trudnost, tisto nevarno pešanje se povrača. Pa saj mu je znano zdravilo, zopet pokliče ime Jezusovo, in zopet mu je bilo pomagano, dokler ne pride do portugalskega sela, in od ondot se poda v Lisabon, kjer prejme tudi sv. krst.

Ta prigodba nas pač močno spominja na neizrečeno vročino in duhovno žejo vbogih duš v vicah, ki se ozirajo z milim očesom po hladnem studentu milosti Božje, ki njim dobaja po priprošnjah vernih na zemlji in po pobožnih zdihljajih: „Moj Jezus, usmiljenje, Jezus, usmiljenje!“

Radi torej in pogostoma izrekujmo ta pobožni zdihljaj dušam v vicah v prid, kličimo presveto ime Jezusovo in darujmo za nje ves odtod izvirajoči zadostilni sad in vse za izrekovanje presvetega Jezusovega imena in omenjenih zdihljev podeljene odpustke, da tem poprej pridejo v tako zaželeni kraj hladu, luči in miru. Zakaj, kakor se je omenjeni popotnik vselej, kolikorkrat je presveto ime Jezus izgovoril, ohlajenega, poživljenega čutil in tako zamoget dolgo pa težavno popotovanje nadaljevati ter slednjič srečno priti na svoj namenjeni kraj; enako zamoremo tudi mi vernim dušam v vicah z vsakim pobožnim zdihljajem in izrekovanjem presvetega Jezusovega imena vselej njih trpljenje zlajšati, njihovo popotovanje v nebesa skrajšati, in jih tem poprej iz vic rešiti. Storimo to radi in pogostoma, ker nas to malo truda stane, trpečim dušam pa je veliko pomagano, in pa bo v zasluženje pristoje po besedah Kristusovih: „Karkoli ste storili komu izmed najmanjših, ste meni storili.“

Kolike koristi je tedaj pobožno klicanje presvetega imena Jezusovega!

Bodalo na prsi!

Nemški „Pilger“ naznanja naslednjo strašno, pa sila tehtno dogodbo.

Kmet, z imenom Juri, je bil prevzel očetovo posestvo, revno hišico in malo njiv, pa vse močno zadolženo. Ker je bil sam pijanec, se je njegovo premoženje manjšalo od dne do dne. Se ve, da bi bil moral vzrok tega pripisovati sebi vsaj po večem, toda pri svoji lastni ljubezni je vedel vse grešno počenjanje opravičevati, in je dolžil samo očeta kakor vir svoje nesreče. Več let je že preteklo, kar je bil prevzel gospodarstvo; bil je edini sin, in zavezal se je bil očetu dajati potrebnega živeža do smrti. — Kaj pa je dajal slabotnemu starčku? Namestu tečnega živeža najzanikrnejšje jedi, slabo pripravljene; namesto prijaznih besedij zaničljivo psovanje; ne da bi ga bil zvesto oskrboval, ravnal je grdo z njim; včasih se je celo predrznil ter zdignil roko nadenj. Kadar so sosedje iz usmiljenja hoteli tolažiti ubovega očeta, jim je odgovoril: Ne milujte me, sam sem zaslužil britko nadlogo; pijančevanja in postopanja, jeze in trdosrčnosti se je moj sin od mene navadil. Nekega večera pride Jurij pijan domu, in se hoče z očetom prepirati. Na vse očitaje stari mož vdan v voljo Božjo le molči. Kar grozovitneža popade jeza zgrabi očeta in mu nastavi nož na prsi!

Ne tukaj v izbi, tu zraven me zakoli, ječi oče in solze se mu vlijejo iz oči; tam sem kot brezbožen mladenič jaz z nožem prebodel podobo mojega križanega Zveličarja; naj me doleti božja pravica, a tudi tebi ne bo prizanesla, ker z menoj, božjim namestnikom, tako grdo ravnaš.

Hudobnežu pade nož iz rok, in neutegoma se spametva. Oče, je začel, vi ste se po meni dosti spokorili, tudi jaz se hočem poboljšati; odpustite mi, da mi bo tudi Bog odpustil.

Te besede naj si k srcu vzamejo tisti, ki kot brezbožni mladeniči nož nastavljajo na prsi svoji lastni materi, sv. Cerkvi, svojemu duhovnemu očetu, papežu in škofu in podobo svojega Zveličarja prebadajo z bodalom svojih laži in obrekovanj zoper vero, papeža, škofa in sploh duhovne očete.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Šmartna pri Kranju, 24. sept (Birna in blagoslovljenje lurške kapele.) Ta teden potujejo prevz. gosp. knezoškof po Gorenjskem ter obiskujejo razne fare in dele zakrament sv. birne. Povsod vsprejema verno ljudstvo priljubljenega višjega pastirja z največjim veseljem in navdušenjem. To je že tako v navadi in samo ob sebi umevno da „Danica“ skoro ni treba poročil iz raznih krajev.

Toda, iz lepe fare sv. Martina poleg Kranja pa moram vender-le poročati o tem. Tu se je včeraj, 23. t. m. poleg birne še druga slovesnost vršila tako sijajno in veličastno, da ne morem o nji molčati. — Naj zvedo ljudje tudi drugod, kako znajo Šmartinski farani častiti nebeško kraljico in kako spoštujejo svojega višjega pastirja.

Lansko jesen so postavili prav blizu farne cerkve ob cesti v Loko prelepo kapelico, namenjeno za četrti blagoslov ob procesiji sv. Rešnjega Telesa. Posvetili so jo lurški Materi Božji. Ni pa ta kape-

lica kako navadno znamenje, kakor se zadnji čas stavijo povsod po Gorenjskem. To je nekaj novega, posebnega. Narejena je v obliki starih grških temeljev. Zadej je lepa kapelica z marmornatim oltarjem, z dvema barvanima oknom, — pred kapelico je pa precej prostorna lopa, za dve stopnjici vzvišena. Tlak je iz lepih chamotnih plošč, obok pa nosi 10 marmornatih stebrov. Vse je narejeno trdno in kolikor mogoče dovršeno. Načrt je napravil gosp. Vurnik iz Radoljice. Farani so v ta namen veliko darovali, ne glede na drugo brezplačno delo, ki so ga storili. Za oltar v kapelici so naročili podobo lurske M. B. v naravni velikosti.

Dan sv. birme, 23. september je bil odločen tudi za blagoslovljenje kapelice in Marijinega kipa. Zato je ljudstvo s toliko večjim veseljem pričakovalo prevzv. knezoškofa. Vse je delalo in se trudilo, da bi se vsprejem škofov in slovesnost vršila dostojno. — Možje in fantje so postavili 17 visocih mlajev, med katerimi jih je bilo 7 po 30 m visocih, manjših pa je bilo gotovo nad 50. Ves prostor okrog cerkve, kapelice in župnišča je bil obdan z mlaji in zelenimi vejami. Na 6 krajih postavili so umetno narejene slavočke s pomenljivimi napisi. Dekleta so napletle toliko vencev, da je bila vsa cerkev in posebno kapelica in prostor okolu z njimi okinčan.

Ob 8. uri so prevzv. darovali sv. mašo in v pridigi priporočali posebno češčenje Marijino. Po sv. maši so blagoslovili podobo Marijino, stoječo poleg velikega altarja, in ta se je prenesla v sprevodu v novo kapelo. Reči moram, da tako veličastnega spreveda ni še bilo videti kmalu. Za farnim banderom je korakala dolga vrsta mož in fantov, glasno molečih sv. rožni venec za njimi mladeniška družba s svečami in slednjič nad 200 deklet, najprej rudeče, potem višnjevo in slednjič belo oblečenih s svečami. Osem belo oblečenih deklet je nosilo kip M. B. in za njim so knezoškof z duhovniki peli litanije Matere Božje.

Pogled na ta veličastni sprevod, ki se je pomikal proti novi kapelici, lepo petje, glasna molitev, ubrano zvonjenje in mogočni strel, vse to je moralo človeka ganiti do solz in mu vzbuditi v srcu čut pobožnosti in češčenja do Marije. Ko so podobo postavili na odločen prostor na altarju in so se odmolile lavretanske litanije, se je sprevod vrnil v cerkev. Tu so prevzv. 575 birmancem, ki so prišli iz 23 fara skupaj, podelili zakrament sv. birme.

Tako se je vsa slovesnost izvršila v splošno zadovoljnost, brez vsake nesreče, akoravno je bilo na tisoče ljudstva zbranega, in hvala Bogu, tudi ob lepem vremenu. Celo slovesnost so tudi šmartinski fantje hoteli povzdigniti. Ob tacihih prilikah navadno ne varujejo smodnika, tudi tukaj ga niso varovali in iz 24 topičev so streljali neutrujeno, kakor da so hoteli prepoditi s strelom temne oblake, ki so ponoči in zjutraj zakrivali nebo. Sploh se je pa trudilo vse, možje in žene, fantje in dekleta, vsak je kaj pripomogel k lepi slovesnosti. Bog in Marija jim povrni stotero, posebno pa naj se spolnijo besede, ki so jih prevzv. gosp. knezoškof v cerkvenem govoru polagali nam na srce: „Skrbite, da podoba Marijina ne bo samo po zunanje med vami, ampak bo naj tudi vsakemu gotovo vtisnjena v dušo in srce.“

Iz Zaplane. Po triletnem trudu in skrbih prišel je tudi za nas veseli dan, o katerem se je posvetila naša nova župna cerkev. Dne 11. m. m. so se v ta namen pripeljali k nam prevzvišeni g. knezoškof. Ob meji župnije so jih čakali zaplanski možje ter jih po svojem duhovnem pastirju najprišrčnejše pozdravili. V spremstvu teh mož, med pritrkavanjem zvonov in gromenjem topičev, pripeljali so se prevzvišeni do kapelice lurske Matere božje, stoječe vrh hriba — in tu pričakovala je težkega srca mladina svojega višjega pastirja ter mu po deklici izražila svoja srčna čutila. Od tod so prevzvišeni v procesiji šli do Zaplane, kjer so v starej cerkvi opravili svojo pobožnost. S tem je bila slovesnost za ta dan končana. S trdnim zaupanjem, da se nam do jutra zvedri nebo ter nam ne kvari velike slovesnosti, smo se podali k počitku. — A varali smo se, kajti v skoraj neprestanem deževju vršiti se je morala ta za Zaplano pomirljiva slovesnost. A da si niso ravno topiči v polni meri mogli razodevati veselja vernih Zaplancev, dasi pripravljeni kresovi niso mogli bližnji in daljni okolici naznanjevati tega za Zaplano pomenljivega dne — vendar so obrazi župljanov — solze v očeh marsikterega razodevale, da se vsi vesele tega dne, da so hvaležni Bogu zanj, kateri jim ga je naredil. Hvaležni smo pa tudi — in očitno tu svojo hvalo izrekamo vsem, kateri so nam pripomogli k novi stavbi. V prvi vrsti bodi najiskrenejša zahvala prevzvišenemu g. knezoškofu, ki so tudi v tako slabem vremenu požrvalno opravili posvečevanje cerkve. — Hvala bodi vsem, kateri so bodi z denarjem ali na kak drug način pripomogli, da se je v naših slabih okoliščinah mogla cerkev dovršiti — zlasti hvala vrlim Rovtarjem in Vrhničanom, ki so nam z vožnjo bili v veliko pomoč. — Stotero poplačaj ljubi Bog vsem, kar so storili kakor zanj tako tudi za nas.

Iz Jugoslavije. (Konec.) Gotovo bi ne bilo v škodo, temveč v veliko korist Kranjski, ako bi imela vrle in delavne redovnike cistercijence strožjega reda na treh mestih okrajine svoje: na Dolenjskem, Gorenjskem in Notranjskem; zbog tega bi kmetijski stan ne propadal, nego se še-le oživljal in napredoval, vboge resnične sirote in nesrečniki bi pa imeli podporo in pomoč.

Cistercijenska opatija Marija Zvezda v jugoslavenski Bosni stori mnogo v blagor ubozelega naroda. Ti reformirani cistercijenci strožjega reda sv. Bernarda, s priimkom trapisti, goje pridno poljedelstvo, ženinorejstvo, sadjarstvo in rokodelstvo; sami za sebe živijo varčno, mnogo molijo in veliko z rokami delajo; živijo jako zmerno, brez mesa, le od zemeljskih sadežev. Gostom, slugam in delavcem pa dajejo obilno in dobro jesti; mnogim nabavijo dobrega zaslužka, uboge družine pa o času pomanjkanja skoro z vsim vzdržavajo. V veliki deški zavod svoj sprejemajo zapuščene dečke, ktere dobro vzgajajo in in šolajo; mnoge vsposobljajo za koristne rokodelce, obrtnike in umne poljedelce in živinorejce; nadarjene dečke dobro pripravljene pošiljajo v višje šole, v nadaljno izobraževanje na korist človeški družbi. V tem samostanskem zavodu sirotinskih dečkov bilo je in je še mnogo slovenskih dečkov, katerih stariši došli so iz Kranjske, Primorske in Štajarske s trebuhom za kruhom v Bosno, in se tukaj oženili. Velikokrat se je zgodilo, da je umrl oče, umrla mati,

sirotna deca pa je ostala zapuščena na svetu; usmiljeni cistercijenci so jih pa vsprejeli v svoj zavod. Pa tudi taki stariši, kateri so v Bosni naseljeni, pa ne morejo vseh svojih otrok vzgojevati, pošljejo dostikrat svoje dečke v dobroteljni cistercijski zavod. In več teh dečkov, tudi slovenskega rodu, postali so iz tega zavoda umni rokodelci, samostojni gospodarji, marsikteri postali so in še bodo vrli duhovniki, učitelji itd. Prvenci, kateri so bili posvečeni za duhovne v Bosni, bili so sprva gojenci zavoda Marije-Zvezde. Letos imela sta dva nove sv. maše v opatijski samostanski cerkvi, koja sta bila gojenca tega sirotno-deškega zavoda. Jeden od teh dveh novomašnikov je po rodu Slovenec s Kranjskega; njegov oče je prišel kot ubog rokodellec z družino v Bosno; umrla je mati; oče, vdovec z nedoraslimi otroki, ni imel drugega premoženja, kakor dve roki, ktere bi morali za vse prislužiti stanovanje, hrano in obleko; meniki cistercijenci sprejeli so tri njegove sinove v zavod Marije Zvezde. Kmalu na to je umrl oče; njegovi trije sinovi pa so bili lepo izgojeni: jeden izmed njih je postal pošten kolar, drugi mašnik Gospodov, tretji pa redovnik cistercijenec; vsi trije so oskrbljeni za časne potrebe. Menihi cistercijenci v Marija Zvezdi vzgajajo, z vsem oskrbljujejo in šolajo 150—160 ubozih dečkov. Marsikteri ubogi zapuščeni dečki postanejo dijaki višjih šol, pridejo pa v Marijo-Zvezdo kakor domu na šolske počitnice, ker mnogi nimajo roditeljev in doma.

Med naseljenimi poljedelci napravili so menihi cistercijenci dve podružnice s sirarnicami, kjer kupujejo od kmetov mleko, iz kterega napravljajo sir, in s tem je pomagano mnogo ubogemu kmetijskemu stanu, cela sela dobivajo vsaki mesec lepe denarje za mleko, s tem se podpira težavni poljedelski stan in napreduje živinorejstvo. Ob enem pa so menihi celi okolici lep vzgled pridnosti, zmernosti, umnega poljedelstva in živinorejstva in krščanskega življenja. In brž, ko bodo ti cistercijenci imeli dovolj sredstev in pomočkov, hočejo napraviti še drugi zavod rožnovenske Kraljice, za kterega imajo lepo posestvo v okolici mesta Prjedor, v novi rimo-katoliški občini sv. Jožefa.

Zatorej Slovenci! ne bojte se sprejeti v sredino svojo dobrotelnih menihov cistercijencev, le naj bi jim stavila škofijska oblast za vsprejem pogoj: napraviti zavod sirotnih dečkov, slično kakor je v Marija-Zvezdi. Naj sedaj in potem govore in pišejo gotovi ljudje proti cistercijencem in samostanom, prepričali se bode, verni Slovenci, da bodo v dušno in telesno korist deželi in narodu, ako so le pravi taki cistercijenci, kakor jih pisatelj teh vrstic že več let pozna, vidi in skuša njih blagonosno delovanje. V krščanskem verno cerkvenem smislu so pa ti menihi ostrega spokornega reda neopisljiva korist deželi, škofiji in ljudstvu. Hinavski in potuhnjeni Judeži naj se zvijajo, govorijo, usmiljenje in ljubezen do ubožcev hlinijo, češ, čemu ta potrata za cerkvene redovne samostane, bolje bi bilo, da bi vse ubogi narod dobil; toda taki spravili bi le vse radi v mošnje in torbe svoje... Zatorej, ako se napravi v Zatičini cistercijska opatija po uzoru opatije Marije Zvezde v jugoslavenski Bosni, Bogu hvala! Čestitamo slavni škofiji ljubljanski, deželi kranjski in vernem slovenskem ljudstvu.

Nasprotniki naj pridejo nepristransko pregledati vse naprave, delovanja in življenja cistercijen-

cev ostrega reda v Marijo Zvezdo; došli so pregledati mnogi že osebno, kateri so se očitno priznali za prostomisleče (Freigeister), pa odkrito so spoznali izvrstnost, dobrotelnost in koristnost opatije cistercijske s priimkom trapiške, čudeč, hvaleč in preseneteč odšli so iz Marije Zvezde.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Državni zbor se je sešel 23. t. m. Takoj pri prvi seji so pokazali nositelji olike svojo divjo naravo. Z divjim krikom in in ropotom hočejo zopet preprečiti vsako resno delo. Predsedništvo je ostalo staro. Dr. Kathrein, ki se je začetkom nekaj obotavljal prevzeti predsedništvo, a se je konečno udal, bil je izvoljen z 208 glasovi. Badeni hoče zvičajno priklopiti k večini tudi laške in liberalne nemške veleposestnike. Da desnica ne bo hotela o tem nič slišati, je umevno.

Dunaj. Lepe vzglede nam dajejo nekteri dunajski gospodje. Ministerski predsednik grof Badeni je pozval namreč državnega poslanca, znanega divjaka Wolfa, na dvoboj, ker ga je razžalil v zbornici z besedo „Schuft“ Dvoboj na pištole se je vršil dne 25. t. m. Grof Badeni je bil nevarno zadet v desno roko, ker je Wolf celo pred danim znamenjem nanj ustrelil. — Cerkev je že neštivilnokrat izrekla svoje prokletstvo nad dvobojem in vsemi onimi, ki se ga vdeležujejo. Tudi zdravi človeški razum nam pove, kako silno neumen je ta način, s kterim bi se zadoštilo razžaljeni časti. In vzlic temu so se jeli danes, koncu tako prosvitljenega in olikanega 19. stoletja, zopet kazati ti žalostni in pregrešni pojavi, — in to med „višjimi“ krogi. Pred kratkem se je dvobojeval na Francoskem grof Turinski z vojvodo Orleanskim, in sedaj se je skazal tudi naš ministerski predsednik. Ne mogli bi pa vrjeti, da bi se mogel on kedaj tako silno ponižati in zvati na dvoboj tako podlega in brezvestnega človeka, ko je ravno Wolf; njemu se spodobi pasji bič in prav nič drugega. Obžalujemo, prav močno obžalujemo grofa Badenija, a ne radi njegove bolne roke, temveč veliko bolj zato, ker se je tako daleč spozabil in s tem dal vsemu prebivalstvu očitno pohujšanje.

Ogrsko. Nemški cesar Viljem se mudil zadnje dni na Ogrskem v Budimpešti, kjer ga je pozdravil naš presvitli vladar z nadvojvodi in ministri. Cesarju Viljemu se je jako dopadla cela slavnost in prav laskavo je pohvalil Madjare, kakor da bi bili najboljši prijatelji trozveze. V napitnici je zlasti poudarjal prelepe lastnosti našega cesarja, kterega je imenoval najboljšega prijatelja.

Kakor se poroča, je sklical knez prvak kardinal Vaszary škofovsko konferenco 28. t. m.

Sedmograški škof grof Gustav Majlath je izdal pastirsko pismo na svojo duhovščino. V tem poroča duhovnikom in učiteljem, da naj se prav marljivo brigajo za mladino, ktero hočejo prostozidarji dobiti v svojo pest. Njih glavni smoter je, odtrgati šolo cerkvi, učence pa liberalno in brezverski vzgojiti.

V Ljubnem se je vršil 13. t. m. učiteljski shod. Na tem shodu je imel neki katoliške duhovščine jako zagrizen sovražnik učitelj Killer daljši govor. Govoril je o klerikalnih listih in na vse mogoče načine zbadal in psoval katoliško duhovščino. Slednjič

se je vzela na znanje sledeča izjava: vera graških in dunajskih katoliških listov ni vera učiteljskega društva. — Žalostno a vendar resnično izjavo so s tem odobrili gospodje učitelji. Oni vzgojevalci katoliške mladine ne spadajo po njihovem izreku onej cerkvi, ktero zagovarjajo katoliški graški in dunajski listi! Sami so se obsodili.

Olomuški knezo-nadžkof dr. Teodor Khon, na katerega se socijalni demokratje tako radi sklicujejo in ga po vseh shodih opravljajo vsled njegovih milijonov (?), je podaril zadnji čas za dobrodelne namene 8687 gld. Gotovo se po vseh socijalno-demokratskih shodih sliši ime tega blagega moža zlorabljati. Vprašamo le, koliko so že darovali voditelji „sodrugov“ za dobre namene? dr. Adler etc.? dasi so bogatejši nego olomuški knezonadžkof.

Rim. Laški katoličani so se 20. t. m. z žalostjo spominjali onega dne, ko so vzeli laški vojaki pokojnemu papežu Piju mesto Rim. Rim je glavno mesto katoliškega sveta in prestolnica namestnika Kristusovega in ne more biti vsled tega tudi prestolnica posvetnega vladarja. Ves katoliški svet protestuje proti nasilstvu, ki se je zgodil in ne bo prejel oporekati, dokler se ne popravi storjena krivica ter povrne papežu vzeti Rim. Liberalci pa so ta dan prav slovesno praznovali. Spominjali so se z govori in drugimi slovesnostmi osodepolnega dne. Znani prijatelj (?) krščanstva poslanec Imbriani je slavil Garibaldija pred njegovim kipom. Komaj je dobro začel svoj publi govori, ga zadene kap. Sedaj leži na smrtni postelji. Ali je bil to slučaj, katerega sploh ni?

Galicija. Znani ljudski agitator P. Stojalovski, ki se sedaj že dalj časa mudi v Rimu, je sprejet od sv. očeta zopet v naročje katoliške cerkve. V to svrhu bodo izdali gališki škofje pastirski list, v katerem bodo izrazili ljudstvu svoje veselje nad povratkom omenjenega duhovnika. Obljubil je popraviti vse storjene krivice in vsa očitna pohujšanja, ktera je dajal s tem, da je bral v kljub prepovedi sv. mašo po privatnih stanovanjih; preklical je vse, kar je govoril razžaljivega zoper cerkvene dostojanstvenike. Pravijo, da se bode sprijaznil tudi s poljsko žlahto ter kandidiral pozneje za državni zbor.

Špansko. Škof iz Malorke je izobčil iz sv. cerkve finančnega ministra Revertero, ker se je polastil cerkvenega premoženja in ga prodal. Minister bo baje odstopil, ker noče kraljica Kristina potrditi nobenega sklepa, dokler se vsa stvar ne poravnava. Španski poslanik pri Vatikanu je izročil vso zadevo papežu, da jo reši.

Švedski kralj Oskar je obhajal dne 18. t. m. petindvajsetletnico kraljevanja. Kralj je učenjak in pesnik. Vse države so poslale svoje zastopnike k slovesnostim. Papež mu je poslal lep album, v katerem so naslikane umetne podobe, posnete po slikah iz sikstinske kapele.

Mir med Turško in Grško je konečno vendar sklenjen. Grška ni zadovoljna, a udati se bo vendar le morala. Vojsna odškodnina znaša 4 milijone; poleg tega dobi Grška kontrolo čez finance iz zastopnikov velesil; Turčija pa mora v teku jednega meseca s svojo vojsko zapustiti Tesalijo.

V Indiji traja že nekaj časa splošen upor. Mnogo Angležev je že našlo smrt v tem boju, ve-

liko število je nevarno ranjenih. Miru še ni kmaľu pričakovati.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Romilij.** Danes in vse dni meseca vse naznanjene pa še ne objavljene ali nenadne zadeve. Francosko. Pričeto solsko leto.

2.) **Sv. Leodegar.** Posvetne gosposke. Pomoč v britkih posledkih vojske in vremenskih nezgod. Zelo bolni tega mesca.

3.) **Rožnovenska nedelja.** Združeni napad v molitvi v velikih nevarnostih našega časa. Jedin ost med dobro mislečimi Pozabljena božja pota.

4.) **Sv. Frančišek Asiški.** Avstrijski cesar. Pospeševalci apostoljstva molitve. Redovniki današnjega svetnika.

5.) **Sv. Placid.** Lakota v južni Afriki. Nadležne dušne bolesi. Viseča preporna vprašanja. Kupčijske zadeve.

6.) **Sv. Bruno.** Duh zatajevanja in pokore. Odpadli redovniki. Pomoč v hudi denarni stiski.

7.) **Sv. Marka.** Papež. Krščanski Armenci. Da se povrne mir v občine. Duhobolni.

8.) **Sv. Brigita.** Katoliška cerkev na severu. Krščanska ženska društva. Odvrnjenje hudega pohujšanja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angelj, v varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba se priporoča v molitev, da bi ji na priprošnjo Matere božje in sv. Jožefa in sv. Alojzija, Bog dodelil pravo spoznanje in pravo gorečnost v njeni službi. — Za srečen izid neke prav važne stvari. — Neki duhovnik, da oživi v njem duh svetega poklica.

Zahvale:

Dušno življenje je podobno vodi. Ako voda dolgo mirno stoji, če se ne pretaka sem ter tje, postane kalna smrdeča lužnica. Ni več za piti, ker so se v njej zaredile hagnusne živali in golazni Ravno tako je z našo dušo. Če jo Bog večkrat ne obišče s križi, postane mlačna. Nadloge pripravijo k temu, da se vedno in vedno z vsem zaupanjem k Bogu obrača in ga z otroško vdanostjo prosi, naj se usmili.

Pred kratkim časom prišel sem tudi jaz v veliko in neljubo zadrego, ki bi bila znala imeti slabe posledice. Ker si nisem vedel drugače pomagati, sem se zatekel k Mariji, plačal v ta namen dve sveti maši ter obljubil naznaniti v »Danici«. Z veseljem spolnujem svojo prijetno dolžnost ter javim, da se nisem zastonj k ljubemu Bogu in Mariji obrnil. Nevarnost je minila. — Dragi bralci, pomnite, da živa vera in trdno zaupanje hribe predstavlja. Gotovo nas Bog usliši, če je k našemu dušnemu zveličanju. — Se vam, dragi bralci, tudi v prihodnje v molitev priporočujem.

J. L.-a.

Neka prijateljica moja je hudo zbolela, prišla je celo ob pamet. Ker je bilo zaradi nje veliko praznega govorjenja, sem zaobljubila najsv. Srcu Jezusovemu, da očitno priobčim zahvalo, ako tudi v tem slučaju skaže svoje neskončno usmiljenje. In res! v nedolgem času se jej obrne na bolje in danes je zdrava. Vsa zdravila so bila zastoj, kakor že neštivilnokrat, je bilo tudi tu Jezusovo Srce najboljšo zdravilo. O da bi se vsa srca vžgala v ljubezni do preusmiljenega Jezusa!

R. P.

Imela sem v vratu bolezen eno leto tako hudo, da sem bila že skoraj ob glas prišla, in vsa zdravniška pomoč je bila zaman, tedaj sem se obrnila k Materi božji in sv. Jožefu in sv. Antonu in sem obljubila naznaniti v »Danici«, ako dobim zopet glas. Zdaj se pa tisočkrat zahvaljujem Mariji, Materi božji in sv. Jožefu in sv. Antonu za ljubo zdravje.

K. M.

Listek za raznoterosti.

Umrli je v Hajdini umirovljeni kapelan gospod Jakob Vindiš v 27. letu. — Naj v miru počiva.

Mesečna pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa bo v četrtek, 7. oktobra, v uršulinski cerkvi. Ob štirih zjutraj je sv. maša za ude bratovščine, ob petih slovenska pridiga, sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim telesom in med sv. mašo skupno sv. obhajilo za ude bratovščine.

Na Črnučah je bilo v nedeljo 26. sept. slovesno blagoslovljena nova cerkev; gotovo veseli dan Črnučanom, ki so obhajali službo božjo od časa potresa dve zimi v neobokani cerkvi in tri poletja pri kapelici na vaški cesti. Slovesnost se je pričela ob 9. uri zjutraj.

Iz lavantinske škofije. Duhovne vaje za lavantinsko škofijo vodi jezuit P. Henrik Deggen ter se je za-nje oglasilo 144 duhovnov. — Provizornim profesorjem pravoslovja v lavantinskem bogoslovskem semenišču je imenovan kanonik preč. gosp. dr. Jos. Pajek in g. dr. Fr. Kovačič provizornim profesorjem modroslovja in splošne dogmatike. — Kot provizorja sta imenovana gospoda Anton Drogenik v Luče in Frid Repolusk v Sv. Vid — Prestavljeni so gospodje: Josip Cerjak iz Rogatca kot korni vikar v Maribor, Fr. Bratkovič v Rogatec in Fr. Gosak v Št. Vid pri Ponikvi, Mih. Šket v Šmartin pri Slov. Gradcu. — Na oddih je šel začasno zaradi bolehnosti gospod Anton Cestnik korni vikar v Mariboru. Razpisana je župnija Sv. Lovrenca v Lučah do 25. oktobra.

V bogoslovsko semenišče v Mariboru so vsprejeti gg. abiturjenti: Martin Bauman iz Sv. Lorenca na Dravskem polju, Iv. Bosina iz Dobove pri Brežicah, Franc Brežic iz Horjula, Franc Dokler od Nove Cerkve, Jos. Florjančič iz Studenca, Iv. Goričan od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Fr. Heric iz sv. Križa pri Ljutomeru, Avg. Jager od Sv. Jakoba v Slov. Goricah, Jak. Kosi od Sv. Križa pri Ljutomeru, Alb. Lubri iz Trbovelj, Ant. Novak iz Dobja, Fr. Osterman iz Št. Jurja pri Kranju, Al. Poterč od Sv. Urbana pri Ptuj, Anton Pučnik iz Konjic, Jak. Rabor iz Št. Jurja ob juž. žel., Jak. Bauter iz Ljutomer, Matija Šlavič iz Sv. Križa pri Ljutomeru, Fr. Spindler od Male Nedelje, Anton Stergar iz Pišec, Fr. Stuhec od sv. Križa pri Ljutomeru, Jos. Škrinar iz Brežic, Ev. Vračko od Sv. Magdalene pri Mariboru, Iv. Zajec iz Motnika in Ign. Založnik iz Vita-

nja. — Šolsko leto v bogoslovju se prične z duh. vajami 1. oktobra. Predavanja se začne 5. oktobra.

Prevzvišeni gospod knezoškof so se vrnili predvčeraj zvečer zdravi s kanoničnega obiskovanja po Gorenjskem. Birmancev je bilo v Srednji vasi 256, v Gorjah 345, na Breznici 205, na Dovjem 180, v Preddvoru 210, v Šmartnem pri Kranju 573, v Selcih 306, v Zalem Logu 145, v Škofji Loki 566, na Trati 439. — skupaj 3225 birmancev. — Danes posvetili so veličastne zvonove za mestno farno cerkev sv. Jakoba v Ljubljani.

Nova društva. V Tunjicah snujejo: Društvo skupne pomoči o nesrečah pri poslopih in goveji živini; katoliško delavsko društvo na Jesenicah je uradno že potrjeno.

Cesar je podaril gasilnemu društvu v Polhovem Gradcu 80 gld., v Hruševji 60, v Dolskem 60, v Gradcu 80 in v Mostah 100 gld.

Šolstvo. Na državni višji realki v Ljubljani je vseh dijakov 387, od teh v prvem razredu 125. — Na novomeški gimnaziji je vseh učencev 224 in sicer jih je v prvem razredu 65.

Spreobrnjenje v Lurdu. Prišel je nedavno neki Parižan z ženo in hčerjo na svojem potovanju tudi v Lurd, kamor je njegova žena hotela priti na vsak način. Pokliče oštirja:

„Gospod“, mu reče, „sedaj grem k jami; ko pridem nazaj, naj bo pripravljen dober zajutrek.“

„Kaj ne, pripravim kaj postnega? vpraša oštir.

„Čemu neki postno jed?“ zakliče mož.

„Ker je danes petek.“ opomni oštir.

„Mi je vsejedno. Glejte, da napravite dober zajuterk! Čujte, pa meso mora biti zraven.“

Oštir se prikloni in sestavi zajutrek, v katerem ni manjkalo piščancev, zrezkov itd.

Potnik gre pomirjen k jami. Hči in mati šle ste že naprej. Hudo ju je bolela nevera moževa. Vneti ste molili, da bi se spreobrnil in tako ste se zakasnili v cerkvi. Nato greste k jami.

Kako veliko je bilo njiju začudenje, ko ste videli, da kleči ob vzhodu skale mož, ki moli in joka, in ta mož bil je soprog in oče! Grete proti njemu. Takoj ju ugleda.

„Da, jaz sem, zakliče, jaz verujem, molim in jokam! Ko sem poprej prišel sem in sem komaj zagledal jamo, polastilo se me je nepopisno ginjenje. Padel sem na kolena in potem prašal duhovnika, bi se li mogel spovedati. „Nič lažjega ko to!“ odgovori mi. In zdaj se je zgodilo, drage prijateljice, spovedal sem se in bil pri sv. obhajilu.“ Ni mogoče popisati občutkov, ki so navdajali celo družino. Hvalili so Boga in slavili lurško Marijo ter se vrnili v gostilno.

Jedilnica je bila polna ljudij. Ko vstopi spreobrnjenec, nagovori vse pričujoče z največjo odkritosrčnostjo. — „Gospoda moja,“ dejal je, „jaz sem ta in ta. Veroval nisem nič od sedaj, a nekaj se mi je zgodilo (in pove dalje, kar je bil povedal svoji ženi). Vidite moža pred seboj, ki je bil pri spovedi in sv. obhajilu.“

Nato se obrne k gostilničarju in pravi: „Gospod, naročil sem mesno jed; to bom že poravnal. Pripravite nam postnih jedil, bomo že malo počakali.“

Od tistega petka ostal je zvest in goreč katoličan in gotovo mu je lurska Mati Božja sprosila stanovitnost do konca.

Trideset novčičev vsak dan! koliko je to v 60 letih? Zdravnik vidi na sprehodu moža sedečega na cesti ter spozna na njegovi obleki, da stanuje starček v siromašnici. Obstane ter se začne z njim pogovarjati: „Žalostno je, da morate na svoja stara leta živeti v siromašnici. Koliko ste že stari?“ — „Osemdeset let.“ — „Kaj ste bili?“ — „Tesar.“ — „To je dobro rokodelstvo, s katerim se da prav lepo živeti. Dovolite, ali ste imeli morda navado piti žganje?“ — „Ne, gospod, to se pravi, pil sem trikrat na dan pivo kakor drugi. Toda pijanec nisem bil nikoli, če morda to mislite.“ — „Ne, tega ne mislim, toda rad bi vedel, koliko vas je pivo vsak dan veljalo?“ — „Nič več ko tri desetice.“ — „Koliko let na priliko ste imeli to navado?“ — „Okoli šestdeset let.“ Gospod vzame svinčnik ter začne računati, starec pa pripoveduje, kako skromno je živel in kake nesreče so ga vedno zadevale. Ko je dokončal zdravnik svoj račun, reče na veliko začudenje starega poslušalca svojega: „Zmerno, jako zmerno ste živeli! S svojimi 30. krajcarji na dan ste izdali v 60. letih lepo svoto — nič manj ko 6570 gld.; če bi to nalagali rajši v hranilnico, bi se vam nabralo doslej z obrestmi do 20.000 gld., in sedaj bi lahko živeli od obrestij, ktere bi znašale vsako leto okoli 1000 gld., in ne bilo bi vam treba glavnice niti načeti, ali z drugimi besedami, imeli bi vsak teden 20 gld. prihodkov, namesto da morate živeti v siromašnici.“ — Da niso prišli ljudje že preje na to izborni misel! —

Kdo je zemljo ustvaril? Duhovnika obišče nekoč njegov prijatelj, ki ni imel nobene vere. Na mizi opazi jako natančno in umetno izdelan „globus“ (zemeljsko kroglo.) „Kako krasno delo je to!“ vsklikne. „Kdo neki je to naredil?“

„To se je samo napravilo,“ odvrne duhovnik resno.

„Ne šalite se; prav res bi rad vedel, kdo je mogel tako dovršeno izdelati ta globus. Tudi jaz si ga hočem kupiti,“ pravi brezverec.

„Povedal sem Vam: Globus je postal sam, nihče ga ni naredil.“

„Prosim Vas, ne šalite se, pa mi povejte!“

„Brez šale Vam ponavljam isto.“

„Gospod, Vi menite z menoj uganjati burke!“

„Prosim Vas, vse prej ko to! Vi ste popolnoma prepričani, da je postala naša zemlja sama od sebe; in ta-le globus tu, ki je tako neznatna, tako slaba podoba zemlje, da bi on ne mogel postati sam od sebe? Če se jaz šalim z Vami, ko to trdim, bodele pač spoznali, da si Vi desetkrat bolj šalite z menoj, ko trdite, da je zemlja sama nastala.“

Mož je debelo gledal, rekel pa ni nič.

Pošten odgovor. K pesniku Eniju pride nekoč prijatelj njegov, Nasika po imenu. Dekla pa mu reče, da gospoda ni doma. Nasika je spoznal, da je Enij doma, a da je dekli naročil, naj vsakoga tako odpravi. Malo pozneje hoče Enij obiskati Nasiko. V veži povpraša po njem, a Nasika zavpije sam v sobi, da ga ni doma.

„Tega vendar ne misliš, da ne poznam tvojega glasu?“ odvrne Enij in se nasmeje.

„Ti si pa vendar nesramen,“ odgovori Nasika. „Ko sem te jaz iskal, sem verjel tvoji dekli, da te ni doma, ti pa meni samemu ne verjameš.“

Dokaz proti ateistom. Često se dogodi duhovnikom na poti, da se srečajo z ljudmi, ki so izgubili vso vero. Toda taki ljudje pa ne ohranijo svojega mnenja za se, ampak je vsiljujejo drugim, da celo postavljajo se s svojim brezverstvom. Kaj radi to store pred duhovniki. Tako sta se nekaj vozila po železnici frančiškan in pa tak junak. Skušal je patru dokazati, da ni Boga, češ, saj ga še ni videl. Nato reče frančiškan in „ravno tako jaz ne vem, če imate vi pamet, ker je še nisem videl.“ — Neki drug tak širokoustnež ustil se je vpričo večje družbe v železničnem vozu, da se ne boji niti Boga niti hudiča. Tudi drugi mladi smrkolini so mu pritrjevali na ves glas. V kotu pa je sedel postaran mož, ki je z veliko nejevoljo poslušal to bogokletno govorjenje. Nad tega spravili so se v svoji prevzetnosti zdaj tudi ti mladiči in ga vprašali: „Česa se pa vi bojite, prijatelj?“ Mož reče mirno: „Boga se bojim in — vseh tistih, ki se Boga ne boje.“ Zlikovci so umolknil.

Pomagalo je. V neki cerkvi imeli so fantje to grdo navado, da so se na obzidje pevskega kora prav nemarno in leno naslanjali. Župnika je ta grda razvada silno dražila, pa ne lepa ne grda beseda ni izdala nič. Bilo je pa cerkveno žegnanje v tisti fari. Župnik je pridigoval o imenitnosti cerkva in med drugim rekel je tudi: „Glejte, dragi župljani tale cerkev, v kateri se sedaj shajamo k božji službi in ktere posvečenje danes obhajamo, ta cerkev je bila nekaj pod, na katerem so mlatili. Da je temu res tako, pa poglejte na kor, kjer cepci še vise.“ Pri teh besedah zginili so fantje z ozidja in se v prihodnje vedli kakor se spodobi.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: G. Fr. Tavčar, župnik v Lešah, 5 gld. — Neimenovana iz Starelake v zahvalo za zdravje 1 gld. — Prijatelj iz Bohinja 5 gld. — A. St. S. 2 gld. — Najdenina 5 gld. — G. J. Lavrič, župnik v Ambrusu, 5 gld. — Nekdo 5 gld. — Iz Idrije 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Anton Brodnik, 5 gld. — Neimenovan 5 gld. — G. Fr. Tavčar, župnik v Lešah, 5 gld. — A. St. S. 1 gld. — G. J. Zupan iz Št. Petra 4 gld.

Za kruhe sv. Antona: Po g. Iv. Sašelju, iz Adlešič 1 gld. — Dve osebi iz Idrije 2 kroni.

Za Salezijance v Turinu: G. M. Narobe, župnik v Zapogah, 3 gld.

Za Marianhill: G. M. Narobe, župnik v Zapogah 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: A. J. 1 krono.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana 30 gld. — Iz Idrije 1 gld.

Za redovniško šolo in kapelo v Tomaju na Krasu: Matilda Ravbar 2 gld. — P. Frid. Inglič, kapucinski provincijal, 1 gld. — G. Škrjanec, župnik v Vremah, 5 gld. — G. dr. Jarc pošt, 2 gld.

Za pariško brat. za duše v vicah: Iz Idrije 1 krono.